

ZAŁĄCZNIK IV

REZOLUCJE PRZYJĘTE

	Strona
— w sprawie globalnego zarządzania i reformy instytucji międzynarodowych (ACP-EU/100.587/09/fin.)	20
— w sprawie wpływu kryzysu finansowego na kraje AKP (ACP-EU/100.510/09/fin.)	24
— w sprawie integracji społecznej i kulturowej oraz uczestnictwa młodzieży (ACP-EU/100.504/09/fin.)	29
— w sprawie zmian klimatu (ACP-EU/100.613/09/fin.)	36
— w sprawie sytuacji na Madagaskarze (AKP-UE/100.624/09/fin.)	40
— deklaracja z Luandy w sprawie drugiego przeglądu umowy o partnerstwie AKP-UE (umowa z Kotonu)	43

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie globalnego zarządzania i reformy instytucji międzynarodowych***Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE*

- na posiedzeniu w Luandzie (Angola) w dniach 30 listopada – 3 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając rezultaty szczytów G20, które odbyły się w kwietniu i we wrześniu 2009 r. w Londynie i Pittsburghu,
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z kwietnia 2009 r. w sprawie wspierania krajów rozwijających się w radzeniu sobie z kryzysem ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie de Larosière'a z lutego 2009 r. w sprawie nadzoru finansowego w UE,
- uwzględniając raport Banku Światowego z czerwca 2009 r. „Global Development Finance 2009, Charting a Global Recovery”,
- uwzględniając konkluzje konferencji ONZ w sprawie światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz jego wpływu na rozwój, która odbyła się w Nowym Jorku w dniach 24-26 czerwca 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (AKP-UE/100.587/09/fin.),

A. mając na uwadze, że świat stoi obecnie przed kryzysem finansowym, gospodarczym, żywnościowym i ekologicznym o niespotykanej skali,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 3 grudnia 2009 r. w Luandzie (Angola).

⁽²⁾ COM(2009) 0160 wersja ostateczna.

- B. mając na uwadze, że choć źródła tego kryzysu znajdują się w krajach uprzemysłowionych, to najpoważniejsze skutki odczuwają kraje rozwijające się,
- C. mając na uwadze globalną strukturę zarządzania, która powstała w okresie powojennym i kolonialnym i nadal odzwierciedla geopolityczną równowagę charakterystyczną dla ubiegłego wieku, która nie pasuje już do realiów globalizacji,
- D. mając na uwadze potrzebę naprawy globalnych instytucji politycznych i finansowych w celu nadania im większej skuteczności, przejrzystości w działaniu, reprezentatywności i prawomocności,
- E. mając na uwadze, że najgorsze nadużycia spowodowane deregulacją, neoliberalnym kapitalizmem i wolnorynkowym fundamentalizmem przyczyniły się do zniszczenia światowego systemu finansowego, likwidacji milionów miejsc pracy i do zwiększenia poziomu biedy,
- F. mając na uwadze, że państwo jest odpowiedzialne za promowanie stabilności, trwałego i ograniczającego ubóstwo wzrostu oraz dopilnowanie, aby tworzenie bogactwa przynosiło korzyści nie tylko nielicznym osobom, ale szerszym grupom społecznym, a w związku z tym powinno regulować i nadzorować rynki oraz zapewniać redystrybucję dochodów,
- G. mając na uwadze, że odrzucanie przez niektóre kraje multilateralizmu doprowadziło w ostatnich latach do konfrontacji, konfliktów i sporów międzykulturowych,
- H. mając na uwadze, że musimy podejmować działania w celu zatrzymania zmian klimatycznych, aby zapobiec destrukcyjnym szkodom wyrządzanym środowisku naturalnemu i ich poważnym konsekwencjom gospodarczym i społecznym,
- I. mając na uwadze, że rządy zamożnych krajów przeznaczyły bilionowe kwoty na ratowanie z kłopotów instytucji finansowych, podczas gdy niektóre z nich wycofują się z podjętych zobowiązań MCR,
- J. mając na uwadze, że od szczytu G20 w Londynie tylko 1,6 % nowych pożyczek MFW trafiło do Afryki Subsaharyjskiej,
- K. mając na uwadze, że państwa AKP są bardzo niedostatecznie reprezentowane w instytucjach takich jak Bank Światowy, MFW lub Rada Bezpieczeństwa ONZ,
- L. mając na uwadze, że także kobiety są niedostatecznie reprezentowane w strukturach zarządzania,
- M. mając na uwadze, że wyciek pieniędzy z krajów rozwijających się w formie nielegalnego wyprowadzania kapitału, w znacznej mierze ułatwiony dzięki rajom podatkowym i tajemnicy bankowej, szacuje się na 350-600 mld euro rocznie,
- N. mając na uwadze, że pomoc krajów OECD na rzecz dotkniętych biedą rolników stanowi 1 % przyznawanych przez nie dotacji rolnych,
- O. mając na uwadze, że jednym z głównych zadań Banku Światowego i MFW jest zmniejszanie skali ubóstwa,
- P. mając na uwadze, że Bank Światowy i MFW wciąż uzależniają udzielanie pożyczek od spełniania warunków ekonomicznych i politycznych,
- Q. mając na uwadze, że choć szczyty G20, które stały się głównym forum międzynarodowej współpracy gospodarczej, są bardziej przystępne niż szczyty G8, pomijają jednak 85 % światowej ludności,
- R. mając na uwadze, że Komitet Pomocy Rozwojowej OECD (DAC) jest forum zrzeszającym rządy będące darczyńcami, podczas gdy nowe Forum Współpracy Rozwojowej działa pod auspicjami ONZ i oferuje krajom rozwijającym się możliwość wyrażania opinii i poczucie odpowiedzialności,

5. mając na uwadze, że pilnie konieczne staje się odbudowanie społecznego zaufania w naszą globalną strukturę zarządzania,

Globalne zarządzanie – bardziej uczciwa i demokratyczna reprezentacja i udział krajów rozwijających się

1. apeluje do społeczności międzynarodowej o uczynienie globalnych instytucji bardziej przystępnymi, demokratycznymi i reprezentatywnymi umożliwiając krajom rozwijającym się, szczególnie w Afryce, wywieranie większego wpływu i rozwój zdolności podejmowania decyzji;
2. zwraca się do G20 o dopuszczenie członków G77 do stołu negocyjacyjnego;
3. z zadowoleniem przyjmuje podjęte na szczycie G20 w Pittsburghu zobowiązanie do przesunięcia części kontyngentu na rzecz dynamicznych rynków wschodzących i krajów rozwijających się; nalega na wprowadzenie bardziej sprawiedliwych zasad głosowania w zarządzie MFW i Banku Światowego uwzględniających gospodarki wschodzące i rozwijające się; wzywa w związku z tym do wprowadzenia nowego systemu głosowania podwójną większością opartego na zasadzie jeden członek-jeden głos, a także na znaczeniu gospodarczym;
4. wzywa do zniesienia prawa weta, którym dysponują Stany Zjednoczone w MFW i Banku Światowym;
5. nalega, by uczestnicy szczytu G20 dotrzyмали obietnicy wprowadzenia jawnych i opartych na zasługach procedur wyłaniania kierownictwa wyższego szczebla we wszystkich międzynarodowych instytucjach finansowych;
6. wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ do zwiększenia liczby członków;

Zarządzanie gospodarką – wyciąganie nauki z niedawnych wydarzeń

7. zwraca się do społeczności międzynarodowej o zapewnienie światowym rynkom finansowym bardziej surowych, przejrzystych i podlegających kontroli ram regulacyjnych o zwiększonym nadzorze, zgodnie z apelami G20;
8. zdecydowanie popiera proces naprawczy MFW, tak aby mógł on odgrywać większą rolę kontrolną i nadzorczą oraz stosować system wczesnego ostrzegania w razie wystąpienia zakłóceń globalnej równowagi rynków lub ryzyka makroekonomicznego;
9. zachęca wszystkie zainteresowane strony do lepszej koordynacji między instytucjami z Bretton Woods, G20 i regionalnymi bankami rozwoju;
10. wzywa członków G20, UE i kraje AKP do podjęcia szybkich działań w celu zlikwidowania rajów podatkowych i tajemnicy bankowej poprzez zwiększenie współpracy międzynarodowej, automatyczną wymianę informacji, wprowadzenie standardów sprawozdawczości z rozbiciem na poszczególne kraje dla międzynarodowych koncernów i rozwijanie potencjału krajów dotkniętych problemem ucieczki kapitału; oczekuje obiecanych przez G20 środków na rzecz likwidacji rajów podatkowych od 2010 r.;
11. wzywa rządy do ograniczenia wynagrodzeń menedżerów celem uniknięcia sytuacji, w której osiągają one nieprzystoity poziom, oraz do uregulowania systemów zachęt w sektorze finansowym, które zagrażają stabilności całego systemu; z zadowoleniem przyjmuje wyrażone podczas szczytu G20 w Pittsburghu wsparcie dla poprawy stabilności finansowej oraz dostosowania rekompensat i wynagrodzeń do długoterminowych korzyści a nie do podejmowania nadmiernego ryzyka;

Multilateralizm – istotny dla sprostania światowym wyzwaniom

12. wzywa wszystkie państwa do gorącego poparcia multilateralizmu w systemie ONZ;

13. zaleca wzięcie pod uwagę Forum Współpracy Rozwojowej ONZ wraz z Komitetem Pomocy Rozwojowej OECD jako dwóch organów wysokiego szczebla zajmujących się współpracą na rzecz rozwoju i obserwacją oraz analizą globalnych trendów w dziedzinie pomocy, w tym programu na rzecz skuteczności pomocy;
14. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Stany Zjednoczone ponownie zdecydowały się podjąć współpracę z Radą Praw Człowieka ONZ i zajęły należne im miejsce; wzywa UE, AKP i pozostałych partnerów do dopilnowania, aby Rada ta występowała w obronie wszystkich ofiar nadużyć;

Pomoc i handel

15. wyraża uznanie dla podjętego przez G20 zobowiązania przeznaczenia 1,1 biliona dolarów na ożywienie światowej gospodarki, ale ubolewa nad faktem, że tylko niewielki ułamek tej sumy zostanie przeznaczony na kraje najbardziej ubogie; ostrzega przed rujnowaniem krajów rozwijających się pokaźnymi nowymi długami;
16. wzywa państwa członkowskie UE do spełnienia podjętych przez nie w ramach MCR zobowiązań związanych z pomocą;
17. docenia znaczenie handlu, ale podkreśla, że sam wolny rynek nie gwarantuje likwidacji ubóstwa;
18. wzywa wszystkich członków WTO do współpracy na rzecz sprawiedliwego wyniku dłuhańskiej rundy rozwoju, który ograniczy protekcyjność, ale jednocześnie odzwierciedli różnice potencjału i poziomów rozwoju występujące między silniejszymi i słabszymi gospodarkami oraz umożliwi państwom AKP ochronę ich najsłabszych gałęzi przemysłu;
19. zwraca się do UE, w kontekście umów o partnerstwie gospodarczym (EPA), o uszanowanie tych krajów AKP, które nie zdecydowały się na zawarcie pełnych EPA lub renegocjują kontrowersyjne obszary przejściowych EPA; podkreśla konieczność zapewnienia ważnej roli WZP we wszystkich planowanych parlamentarnych strukturach śledzących rozwój EPA;
20. wzywa UE do znacznego zmniejszenia dotacji rolnych i likwidacji wszystkich rolnych subsydiów eksportowych;
21. zwraca się do UE o podtrzymanie zobowiązań w zakresie pomocy na rzecz rozwoju handlu i o kontynuowanie pomocy na rzecz wzmocnienia potencjału handlowego krajów AKP;

Kwestie społeczne i środowiskowe

22. wzywa społeczność międzynarodową do stosowania wysokich standardów ochrony socjalnej i środowiska naturalnego oraz praw pracowników, w tym realizacji programu na rzecz godnej pracy (zgodnie z definicją Międzynarodowej Organizacji Pracy), oraz do wspierania krajów rozwijających się w stosowaniu tych standardów;
23. wzywa wszystkie rządy do przestrzegania prawa do swobody negocjowania warunków pracy, układów zbiorowych i do zagwarantowania prawa do strajku, o którym mowa w konstytucji MOP;
24. wzywa ONZ do priorytetowego traktowania równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet;
25. zachęca ONZ do nadania większej rangi Radzie Gospodarczej i Społecznej z myślą o propagowaniu trwałych rozwiązań dla problemów gospodarczych, społecznych, kulturowych, zdrowotnych i związanych z zatrudnieniem;
26. wzywa Bank Światowy do przykładania większej wagi do kwestii związanych z rozwojem, zmian klimatu i promowania zdrowia i edukacji, zgodnie z wnioskami ze szczytu G20 w Pittsburghu;

27. wzywa wszystkie rządy, aby na grudniowym szczycie w sprawie klimatu w Kopenhadze zawarły ambitne, uczciwe i zrównoważone porozumienie sprawiedliwie dzieląc ciężar odpowiedzialności między kraje uprzemysłowione i rozwijające się i uwzględniając różne stopnie odpowiedzialności krajów za zmiany klimatu;
28. wzywa państwa członkowskie UE do przestrzegania zobowiązań podjętych na szczycie G20 dotyczących pomocy krajom rozwijającym się w zapobieganiu zmianom klimatu; nalega, by te środki stanowiły uzupełnienie istniejącej pomocy rozwojowej;
29. wzywa UE do znacznych inwestycji w badania naukowe, edukację i środowisko naturalne oraz do zwiększenia funduszy i transferu technologii do krajów rozwijających się;

Rola parlamentów

30. wzywa wszystkie państwa do nasilenia kontroli parlamentarnej zapewniającej, że działania rządów będą bardziej przejrzyste, demokratyczne, odpowiedzialne i skuteczne;
31. wzywa ONZ i WTO do przywiązywania większej wagi do opinii parlamentów;

Zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego

32. wzywa decydentów politycznych, zwłaszcza w krajach AKP, do angażowania społeczeństwa obywatelskiego i do zapewniania organizacjom społeczeństwa obywatelskiego podstawowych środków umożliwiających działalność;
33. zobowiązuje współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu oraz parlamentom krajowym i regionalnym w państwach AKP, Komisji Europejskiej, ONZ i organizacjom regionalnym, Bankowi Światowemu, MFW, WTO oraz prezydencji UE i przewodnictwu Unii Afrykańskiej.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie wpływu kryzysu finansowego na kraje AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE

- na posiedzeniu w Luandzie (Angola) w dniach 30 listopada – 3 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając cele Umowy o partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu) i wszystkie poprawki do niej,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju Narodów Zjednoczonych, w szczególności zobowiązanie do zbudowania światowego partnerstwa na rzecz rozwoju oraz wnioski i zalecenia ze spotkania wysokiego szczebla Narodów Zjednoczonych, które odbyło się w Nowym Jorku w dniu 25 września 2008 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 3 grudnia 2009 r. w Luandzie (Angola).

- uwzględniając sprawozdanie grupy analitycznej Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. opóźnienia realizacji milenijnych celów rozwoju z 2009 r., zatytułowane „Wzmocnienie światowego partnerstwa na rzecz rozwoju w czasie kryzysu”, oraz sprawozdanie na temat MCR z 2009 r.,
 - uwzględniając porozumienie z Monterrey, przyjęte na międzynarodowej konferencji ONZ poświęconej finansowaniu rozwoju z dni 21–22 marca 2002 r. oraz deklarację z Ad-Dauhy w sprawie finansowania rozwoju przyjętą w dniu 2 grudnia 2008 r. na międzynarodowej konferencji kontynuacyjnej dotyczącej finansowania rozwoju, której celem był przegląd realizacji postanowień z Monterrey,
 - uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy z dnia 2 marca 2005 r. oraz plan działania z Akry, przyjęty na Forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, które odbyło się w Akrze w dniach 2–4 września 2008 r.,
 - uwzględniając deklarację grupy G20 ze spotkania w sprawie kryzysu finansowego, które odbyło się w Waszyngtonie w dniu 15 listopada 2008 r. oraz w Londynie w dniu 2 kwietnia 2009 r. i w Pittsburghu w dniach 24–25 września 2009 r.,
 - uwzględniając wezwanie prezesa Banku Światowego Roberta B. Zoellicka do krajów rozwiniętych, aby przeznaczyły na specjalny fundusz „Vulnerability Fund” 0,7 % swoich pakietów koniunkturalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie MFW pt. „Skutki światowego kryzysu finansowego dla krajów o niskim dochodzie” z marca 2009 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów – Wsparcie krajów rozwijających się w pokonywaniu kryzysu, z dnia 8 kwietnia 2009 r. (1),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/100.510/09/fin.),
- A. mając na uwadze, że światowy system finansowy i gospodarczy charakteryzuje się rosnącym stopniem współzależności wszystkich krajów na świecie,
- B. mając na uwadze, że kryzys finansowy i gospodarczy miał swój początek w centrach finansowych takich jak Nowy Jork i Londyn, oraz że kraje AKP nie są odpowiedzialne za kryzys finansowy i gospodarczy, jednakże cierpią z powodu jego następstw,
- C. mając na uwadze, że kryzys finansowy i gospodarczy jest wynikiem coraz większego rozdźwięku pomiędzy tworzeniem światowej wartości dodanej, skutecznym oszczędzaniem a sektorem finansowym ewoluującym stopniowo w kierunku przestrzeni wirtualnej i spekulacyjnej, charakteryzującej się przede wszystkim procesem nieustannego i niekontrolowanego tworzenia instrumentów pochodnych na podstawie innych instrumentów pochodnych,
- D. mając na uwadze, że potrzeby finansowe krajów o niskim dochodzie – według wydanego niedawno sprawozdania MFW pt. „Skutki światowego kryzysu finansowego dla krajów o niskim dochodzie” – zwiększą się wskutek kryzysu w 2009 r. do co najmniej 25 mld dolarów amerykańskich, przy czym problem ten szczególnie poważnie dotknie Afryki Subsaharyjskiej;
- E. mając na uwadze, że wartość finansowania komercyjnego w krajach rozwijających się spadła od rozpoczęcia się kryzysu o kwotę od 100 do 300 mld USD, a na sytuację tę nakładają się szkodliwe skutki nowych ograniczeń handlowych w wielu krajach, a także impas w negocjacjach handlowych w ramach dauhańskiej agendy rozwoju,
- F. mając na uwadze, że kraje AKP są uzależnione od dochodów z eksportu surowców, który stanowi 50 % ich przychodów dewizowych, oraz że kryzys doprowadził w wielu krajach rozwijających się do spadku dochodów z eksportu, zmniejszenia transferu środków do tych krajów, ograniczenia zagranicznych inwestycji bezpośrednich i oficjalnej pomocy rozwojowej,

(1) COM(2009) 0160 wersja ostateczna.

- G. mając na uwadze, że między innymi wysokie ceny paliw oraz importowanej żywności, przy jednoczesnym niskim popycie na towary eksportowe, co zmniejszyło ważne źródła dochodu, wstrzymało możliwość spłaty zadłużenia zagranicznego przez wiele krajów rozwijających się,
- H. mając na uwadze, że w wyniku oddziaływania kryzysu gospodarczego i finansowego na kraje AKP doszło do przerwania cyklu stałego wzrostu gospodarczego trwającego od 2004 r. i że w związku z tym zagrożone są dotychczas poczynione postępy, a także osiągnięcie milenijnych celów rozwoju,
- I. mając na uwadze, że według szacunków Organizacji Narodów Zjednoczonych brakuje jeszcze funduszy od ofiarodawców w wysokości 35 mld USD rocznie w stosunku do obietnicy dotyczącej rocznych przepływów środków pomocowych od grupy G8 z Gleneagles, złożonej w 2005 r., oraz że brakuje również środków w wysokości 20 mld USD rocznie przeznaczonych na pomoc Afryce,
- J. mając na uwadze, że na konferencji w Ad-Dausze poświęconej finansowaniu rozwoju skoncentrowano się na kwestiach związanych ze średnioterminowym rozwojem, określając jednocześnie szereg celów dotyczących podstawowych reform, podkreślając dobitnie konieczność zintegrowanego podejścia do gospodarczych, społecznych i środowiskowych aspektów rozwoju i uznając fakt zróżnicowania sytuacji w poszczególnych krajach,
- K. mając na uwadze, że struktura międzynarodowych finansów ma słabe punkty, które wymagają zreformowania, aby struktura ta była bardziej reprezentatywna i działała skuteczniej,
- L. mając na uwadze, że gospodarki rozwinięte w odpowiedzi na kryzys wdrożyły szereg środków na szczeblu wielostronnym, europejskim i krajowym, a także mając na uwadze, że reakcja grupy G20 jest skoncentrowana w szczególności na środkach krótkoterminowych i reformach strukturalnych i że nadano w niej priorytet odbudowie funkcjonowania rynków finansowych i mechanizmom mającym na celu zwiększenie ich wiarygodności, a jedynie pobieżnie uwzględniono konkretne potrzeby krajów rozwijających się czy też inne główne wyzwania związane z przewyższaniem kryzysu gospodarczego (bezpieczeństwo żywnościowe, zmiany klimatu, zachowanie różnorodności biologicznej, dostęp do źródeł energii oraz dostęp do wody pitnej i wody do użytku gospodarczego i przemysłowego),
- M. mając na uwadze, że nie wszystkie kraje AKP są w równym stopniu dotknięte kryzysem finansowym i gospodarczym, a także mając na uwadze, że różnice opierają się na kryteriach takich jak: stopień otwarcia na handel zagraniczny, uzależnienie od dochodów z eksportu, rezerwy finansowe oraz dynamika rynków krajowych i regionalnych,
- N. mając jednak na uwadze, że kraje AKP są bardziej narażone na wstrząsy zewnętrzne, a także mając na uwadze, że Bank Światowy szacuje, iż w ujęciu ogólnym jednoprocentowy spadek wzrostu światowego może doprowadzić do ubóstwa dalsze 20 mln osób, ponieważ taki spadek wzrostu światowego mogłoby zagrozić postępom poczynionym w dziedzinie rozwoju w ostatnich dziesięciu latach, a szczególnie postępom na drodze do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju (MCR),
- O. szacuje, że na świecie głoduje już miliard ludzi oraz że ta całkowita liczba głodujących wzrosła o 100 mln z powodu światowego kryzysu finansowego ⁽¹⁾,
- P. mając na uwadze, że rodzaje ryzyka, na jakie narażone są kraje AKP dotknięte kryzysem, to:
- spadek wymiany handlowej pomiędzy UE a krajami AKP oraz powiązane ograniczenie dochodów krajów AKP z eksportu, skutkujące trudnościami w obsłudze zadłużenia,
 - ograniczenia kredytowe, skutkujące spadkiem siły nabywczej oraz zmianami w sektorze produkcyjnym, korektą zatrudnienia i powiązanych dochodów,
 - ograniczenie napływu prywatnych inwestycji (bezpośrednie inwestycje zagraniczne, inwestycje portfelowe),
 - ograniczenie liczby przekazów pieniężnych przesyłanych przez pracowników migrujących do ich krajów pochodzenia,
 - ograniczenie oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA),

⁽¹⁾ Raport informacyjny FAO z 19 czerwca 2009 r.

- Q. mając na uwadze, że spadły ceny surowców naturalnych, co przyczynia się do ograniczenia jednego z najważniejszych źródeł dochodu krajów AKP,
- R. mając na uwadze, że kraje AKP nie są w stanie otrzymywać pieniędzy w formie obligacji państwowych,
1. zwraca uwagę na partnerstwo pomiędzy UE a krajami AKP w poszanowaniu litery i ducha umowy z Kotonu oraz podkreśla, że UE musi pełnić decydującą rolę w procesie łagodzenia bezpośrednich i długoterminowych skutków kryzysu w krajach AKP, ponieważ jest ona również głównym partnerem handlowym krajów AKP, głównym źródłem środków pieniężnych przesyłanych przez migrantów, największym inwestorem prywatnym oraz największym ofiarodawcą oficjalnej pomocy rozwojowej na świecie;

Gwarancja zdecydowanej i szybkiej odpowiedzi na kryzys w krajach AKP

2. wzywa kraje udzielające pomocy, aby uwzględniając zasady ustanowione w deklaracji paryskiej w sprawie skuteczności pomocy, potwierdzone w planie działania z Akry oraz stosownie do poczynionych w Monterrey i potwierdzonych na konferencji w Ad-Dausze i na kilku szczytach G20 w Waszyngtonie obietnic co do finansowania rozwoju w skoordynowany i spójny sposób uwzględniły skutki kryzysu w krajach AKP;
3. wzywa w szczególności kraje G20 do dotrzymywania zobowiązań podjętych wobec krajów rozwijających się na szczytach w sprawie kryzysu finansowego, które odbyły się w Waszyngtonie 15 listopada 2008 r., w Londynie 2 kwietnia 2009 r. oraz w Pittsburghu w dniach 24-25 września 2009 r.,
4. potwierdza znaczenie milenijnych celów rozwoju w zwalczaniu ubóstwa oraz wzywa do dotrzymania i re-alizacji podjętych przez państwa członkowskie UE zobowiązań w zakresie zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej do 0,56 % dochodu narodowego brutto do 2010 r. oraz do 0,7 % do roku 2015; zwraca się o podjęcie nowych zobowiązań w zakresie ambitnych wieloletnich harmonogramów, aby można było zmierzyć stopniowy wzrost budżetów pomocowych;
5. zachęca kraje udzielające pomocy i kraje AKP do przeznaczania krótko- i średnioterminowych wydatków na potrzeby najbiedniejszych grup ludności i kluczowych sektorów (zdrowie, oświata, produkcja rolna i infrastruktura rolnicza, tworzenie miejsc pracy, woda pitna i woda do celów produkcyjnych) oraz na tworzenie i utrzymanie odpowiednich systemów opieki socjalnej i sieci bezpieczeństwa; podkreśla znaczenie tych środków w warunkach braku możliwości sfinansowania pakietów naprawczych w krajach AKP oraz potrzebę natychmiastowego udostępnienia funduszy;
6. podkreśla, że tego typu wydatki są najbardziej zagrożone w czasie kryzysu, mimo że są w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej w największym stopniu możliwe i najkorzystniejsze i mimo faktu, że mają potencjał do przeciwdziałania cykliczności kryzysów gospodarczych;
7. zwraca się do krajów udzielających pomocy, aby wykorzystały ten niespotykany dotąd kryzys do zintensyfikowania prac nad istniejącymi możliwościami w zakresie dodatkowych i innowacyjnych źródeł finansowania rozwoju, takich jak podatek od międzynarodowych transakcji finansowych, oraz do poszukiwania nowych rozwiązań, aby kraje rozwijające się mogły zróżnicować swoje źródła dochodów i wdrożyć skuteczniejsze konkretne i operacyjne programy wydatkowania funduszy;
8. apeluje do państw członkowskich UE oraz krajów bogatych o umorzenie zagranicznego zadłużenia wszystkich zubożałych krajów bez stawiania uciążliwych warunków dotyczących polityki gospodarczej; podkreśla, że prawdopodobnie konieczne jest unieważnienie wszystkich długów aż 60 krajów, aby kraje te miały jakąkolwiek szansę na osiągnięcie MCR; z zadowoleniem przyjmuje działanie podjęte już przez wiele krajów UE, polegające na umorzeniu zadłużenia krajów rozwijających się, lecz wyraża zaniepokojenie tym, że takie umorzenia sztucznie zwiększyły kwoty pomocy unijnej;
9. zwraca w szczególności uwagę na korzyści wynikające z wykorzystywania technik mikrofinansowania nie tylko w kategoriach gospodarczych na poziomie lokalnym, lecz także w kategoriach zaangażowania społeczeństwa, a zwłaszcza kobiet, w działania związane z rozwojem;

10. wzywa międzynarodowe instytucje finansowe, w tym również banki rozwoju wielostronnego, do wspierania krajów rozwijających się w przezwyciężaniu obecnego kryzysu, w napędzaniu wzrostu gospodarczego, w budowaniu zwiększonych zdolności rynkowych i handlowych oraz w przywracaniu dostępu krajów rozwijających się do kredytów i przepływu prywatnego kapitału;
11. wzywa kraje rozwinięte do zapewnienia międzynarodowym instytucjom finansowym wystarczających środków, by mogły spełniać swoją rolę z wykorzystaniem całego swojego potencjału;
12. zwraca się do krajów AKP o zwiększenie w ich własnym interesie dobrego zarządzania i przejrzystości w krajowych finansach, by zwiększyć przewidywalność i poprawić wykonywanie budżetu oraz kontrolę budżetową; podkreśla znaczenie parlamentarnej kontroli finansów publicznych;
13. podkreśla konieczność zapewnienia odpowiedniego ustawodawstwa i przepisów w celu ochrony krajów AKP, głównych pożyczkobiorców, przed agresywnymi funduszami spekulacyjnymi;
14. przypomina, że reakcja na kryzys gospodarczy i finansowy musi być globalna, żadna instytucja finansowa, żaden segment rynku, żaden kraj nie mogą uniknąć regulacji lub nadzoru oraz że przejrzystość i odpowiedzialność wszystkich zainteresowanych stron muszą leżeć u podstaw nowego modelu zarządzania sektorem finansowym;

Środki strukturalne mające na celu ograniczenie podatności krajów AKP na wstrząsy zewnętrzne

15. podkreśla, że sprawiedliwy handel, promowanie inwestycji w przemysł i lokalną produkcję, przedsiębiorczość i innowacyjność oraz skutecznie regulowane rynki finansowe mają podstawowe znaczenie dla wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i redukcji ubóstwa;
16. wzywa państwa AKP do stworzenia lepszego otoczenia prawnego i regulacyjnego dla funkcjonowania przedsiębiorstw w celu przyciągnięcia większej liczby prywatnych, zagranicznych i krajowych inwestycji;
17. zwraca się do państw członkowskich UE oraz do krajów AKP, aby powstrzymały się od tworzenia protekcyjnych barier w handlu międzynarodowym jako reakcji na kryzys gospodarczy;
18. zwraca się do państw członkowskich UE, aby rozważyły środki spoza sektora finansowego mające korzystny wpływ na rozwój w krajach AKP i w pełni je wdrażały, szczególnie transfer najnowocześniejszych technologii, również w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego, w obszarach, które sprzyjają budowaniu potencjału i umożliwiają rozwój badań i infrastruktury;
19. podkreśla potrzebę nasilenia rozwoju i procesu integracji regionalnej w krajach AKP, a w szczególności apeluje, aby wpływ kryzysu na ich rozwój został uwzględniony w ramach negocjacji i wdrażania umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) między krajami AKP a UE; przypomina, że umowy o partnerstwie gospodarczym muszą być uzupełnione o obiecane nowe finansowanie w ramach pomocy na rzecz wymiany handlowej, tj. o 2 mld EUR do 2010 r.;
20. wskazuje, że w związku z kryzysem gospodarczym nasiliła się potrzeba realizowania przez państwa członkowskie UE polityki w zakresie migracji z poszanowaniem praw człowieka i zgodnej z celami rozwojowymi; przekazy pieniężne dokonywane przez migrantów do ich krajów pochodzenia, które bardzo potrzebują kapitału, muszą być ułatwiane a nawet stymulowane; w ten sam sposób społeczny i kulturowy wymiar migracji, jako czynnik wpływający na integrację, tolerancję, wymianę i wzajemną akceptację między ludźmi, musi ulec nasileniu i być traktowany z większą uwagą podczas wdrażania umowy z Kotonu;
21. zwraca uwagę na pilną potrzebę reformy międzynarodowego ładu finansowego, która objęłaby organizację i działanie systemu finansowego, co zakłada pełnoprawne i sprawiedliwe włączenie krajów AKP do międzynarodowych organów finansowych, aby poprawić reprezentatywność tych organów i w konsekwencji bardziej sprawiedliwie uwzględnić różnorodność krajowych, regionalnych i międzynarodowych interesów;

22. wzywa kraje AKP do szerszego włączenia ich parlamentów krajowych w procedury decyzyjne, a zwłaszcza w opracowywanie krajowych strategii rozwoju;
23. wzywa społeczność międzynarodową do zakończenia negocjacji handlowych w ramach rundy negocjacji z Ad-Dauhy na rzecz rozwoju w sposób sprawiedliwy i zadowolający dla wszystkich stron;
24. uważa, że skutki kryzysu dla krajów AKP mogą posłużyć tym krajom jako bodziec do inwestycji w sektor rolniczy w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw żywności i zagwarantowania prawa do samowystarczalności żywnościowej oraz do zainicjowania procesu refleksji nad zróżnicowaniem produkcji i przetwarzaniem surowców w celu zwiększenia wartości dodanej, co pozytywnie wpłynęłoby na warunki transakcji handlowych i złagodziło wahania cen surowców;
25. zobowiązuje współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu oraz parlamentom krajowym krajów AKP, Bankowi Światowemu, MFW, FAO i regionalnym bankom rozwoju AKP.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie integracji społecznej i kulturowej oraz udziału w niej młodzieży

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE

- na posiedzeniu w Luandzie (Angola) w dniach 30 listopada – 3 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-WE podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. i zmienioną w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r., dalej zwaną umową z Kotonu, a w szczególności jej art. 9, 13, 26 i 27,
- uwzględniając art. 149, 150 i 177-181 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając art. 13 traktatu WE dotyczący zwalczania dyskryminacji ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną,
- uwzględniając światowy program działania na rzecz młodzieży do roku 2000 i w następnych latach przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 7 listopada 1995 r.,
- uwzględniając konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych oraz jej protokół fakultatywny przyjęty w siedzibie głównej Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku w dniu 13 grudnia 2006 r.,
- uwzględniając deklarację lizbońską w sprawie strategii i programów na rzecz młodzieży przyjętą podczas światowej konferencji ministrów ds. młodzieży, która odbyła się w Lizbonie w dniach 8-12 sierpnia 1998 r.,
- uwzględniając braski plan działania na rzecz młodzieży przyjęty podczas trzeciego światowego forum młodzieży ONZ, które odbyło się w dniach 2-7 sierpnia 1998 r. w Bradze (Portugalia),

(¹) Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 3 grudnia 2009 r. w Luandzie (Angola).

- uwzględniając znowelizowaną europejską kartę uczestnictwa młodzieży w życiu lokalnym i regionalnym przyjętą przez Kongres Władz Lokalnych i Regionalnych Europy w dniu 21 maja 2003 r.,
- uwzględniając Agendę 21 na rzecz kultury zatwierdzoną na czwartym forum władz lokalnych na rzecz integracji społecznej w Porto Alegre, które odbyło się w Barcelonie w dniu 8 maja 2004 r.,
- uwzględniając Deklarację Dakarską w sprawie promowania kultury i przemysłu kulturalnego oraz jej plan działań, przyjętą przez ministrów kultury krajów AKP na ich pierwszym spotkaniu w Dakarze (Senegal) w 2004 r.,
- uwzględniając rezolucję z Santo Domingo przyjętą przez ministrów kultury krajów AKP na ich drugim spotkaniu, które odbyło się w Santo Domingo (Republika Dominikany) w październiku 2006 r.,
- uwzględniając rezolucję w sprawie zatrudnienia wśród młodzieży przyjętą przez Międzynarodową Konferencję Pracy na jej 93. sesji, która odbyła się w Genewie w czerwcu 2005 r.,
- uwzględniając Kartę młodzieży afrykańskiej przyjętą przez Unię Afrykańską w Bandzulu (Gambia) w lipcu 2006 r.,
- uwzględniając strategię na rzecz młodzieży w regionie Pacyfiku do roku 2010 przyjętą podczas drugiej konferencji ministrów Wspólnoty Pacyfiku ds. młodzieży, która odbyła się w dniach 5-7 grudnia 2005 r. w Port Moresby (Papua - Nowa Gwinea),
- uwzględniając tytuł II (Inwestycje, handel usługami i handel elektroniczny) umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Cariforum a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, ustanawiający swobodny przepływ usług między stronami, a także jego protokół III dotyczący współpracy kulturalnej,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z 30 października 2008 r. w sprawie realizacji światowego programu działania na rzecz młodzieży: postępy i przeszkody w zapewnieniu młodzieży dobrego samopoczucia i jej rola w społeczeństwie obywatelskim,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 14 grudnia 2000 r. w sprawie integracji społecznej młodzieży ⁽¹⁾,
- uwzględniając białą księgę Komisji Europejskiej z dnia 21 listopada 2001 r. nt. nowych impulsów dla młodzieży europejskiej ⁽²⁾ oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 14 maja 2002 r. w sprawie białej księgi nt. nowych impulsów dla młodzieży europejskiej ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. w sprawie ram europejskiej współpracy w dziedzinie młodzieży ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 22-23 marca 2005 r. zawierające decyzję o przyjęciu europejskiego paktu na rzecz młodzieży ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Rady z 30 maja 2005 r. w sprawie europejskich strategii politycznych dotyczących młodzieży: „wychodzenie naprzeciw obawom młodych ludzi w Europie — wprowadzanie w życie europejskiego paktu na rzecz młodzieży i wspieranie aktywnego obywatelstwa” ⁽⁶⁾, a także rezolucję Rady z dnia 24 listopada 2005 r. w tej samej sprawie ⁽⁷⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie polityki dotyczącej młodzieży: program „Młodzież w działaniu” na lata 2007-2013 ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 374 z 28.12.2000, s. 5.

⁽²⁾ COM(2001)0681.

⁽³⁾ P6_TA(2002)0223.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 168 z 13.7.2002, s. 2.

⁽⁵⁾ 7619/1/05, załącznik 1 do konkluzji prezydencji Rady.

⁽⁶⁾ COM(2005)0206.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 292 z 24.11.2005, s. 5.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 30.

- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającą program „Europa dla Obywateli” na rzecz promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego na lata 2007–2013 ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie działań na rzecz pełnego udziału młodych ludzi w edukacji, zatrudnieniu i społeczeństwie ⁽²⁾, z dnia 5 września 2007 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie międzysektorowego podejścia do polityki na rzecz młodzieży z myślą o umożliwieniu młodym ludziom wykorzystania swojego potencjału i aktywnego udziału w życiu społecznym ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów dotyczący strategii UE na rzecz młodzieży – inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania: odnowiona otwarta metoda koordynacji na potrzeby wyzwań i możliwości stojących przed młodzieżą ⁽⁴⁾, z dnia 27 kwietnia 2009 r. oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji – sprawozdanie w sprawie młodzieży w UE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając światowy raport ONZ o młodzieży za rok 2003, światowy raport ONZ o młodzieży za rok 2005 oraz światowy raport ONZ o młodzieży za rok 2007,
- uwzględniając raport Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) o rozwoju społecznym z 2004 r.: „wolność kulturowa w dzisiejszym różnorodnym świecie”,
- uwzględniając Deklarację Brukselską w sprawie azylu, migracji i mobilności oraz jej plan działania, przyjętą w kwietniu 2006 r. przez ministrów z krajów AKP odpowiedzialnych za sprawy azylu, migracji i mobilności,
- uwzględniając brukselską rezolucję grupy krajów AKP w sprawie migracji i rozwoju, przyjętą przez ministrów z krajów AKP odpowiedzialnych za sprawy azylu, migracji i mobilności,
- uwzględniając decyzję nr 2/LXXXVII/08 podjętą na 27. sesji Rady Ministrów AKP, która odbyła się w Addis Abebie (Etiopia) w dniach 8-13 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia brukselskiej rezolucji grupy krajów AKP w sprawie migracji i rozwoju,
- uwzględniając sprawozdanie Banku Światowego w sprawie rozwoju światowego na rok 2007: Rozwój a następne pokolenie,
- uwzględniając raport MOP zatytułowany „Światowe tendencje w zatrudnieniu młodzieży” z października 2008 r.,
- uwzględniając końcową deklarację szczytu młodzieży afrykańskiej i europejskiej, który odbył się w dniach 4-7 grudnia 2007 r. w Lizbonie (Portugalia),
- uwzględniając stanowiska Europejskiego Forum Młodzieży z dnia 3 maja 2008 r. w sprawie młodzieży, migracji i zatrudnienia młodzieży,
- uwzględniając raport Europejskiego Forum Młodzieży z 2008 r. zatytułowany „Rozwój potrzebuje młodzieży – organizacje młodzieżowe w działaniu”,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Socjalnych i Środowiska (ACP-UE/100.504/09/fin.),

⁽¹⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 32.

⁽²⁾ COM(2007)0498.

⁽³⁾ Dz.U. C 282 z 24.11.2007, s. 16.

⁽⁴⁾ COM(2009)0200 wersja ostateczna.

⁽⁵⁾ SEC(2009)0549 wersja ostateczna.

- A. mając na uwadze, że za „młodzież” uznaje się młode osoby w wieku od 15 do 24 lat ⁽¹⁾; mając na uwadze, że młodzież stanowi 18 % światowej populacji, tj. 1,2 mld ludzi, z których blisko 85 % zamieszkuje kraje rozwijające się,
- B. mając na uwadze, że wiele młodych osób, a w szczególności młodych kobiet, migrantów i uchodźców, a także młodzież zamieszkująca obszary wiejskie i młodzież wywodząca się z mniejszości etnicznych żyje w ubóstwie i cierpi z powodu wykluczenia społecznego lub marginalizacji,
- C. mając na uwadze, że integracja społeczna, gospodarcza i kulturowa młodzieży oraz jej czynny udział w społeczeństwie są niezwykle istotne zarówno dla ich osobistego rozwoju, jak również dla właściwego, demokratycznego rozwoju poszczególnych krajów i całego świata,
- D. mając na uwadze, że edukacja i zatrudnienie stanowią warunek wstępny pomyślnej integracji i uczestnictwa młodzieży w społeczeństwie,
- E. mając na uwadze, że pomimo iż dzisiejsza młodzież stanowi pokolenie najlepiej wykształcone w historii, bezrobocie i niepełne zatrudnienie wśród młodych osób wzrosło do nienotowanego wcześniej poziomu, a zjawisko to nasiliło się jeszcze wraz z kryzysem gospodarczym; mając na uwadze, że młodzież reprezentuje 25 % światowej populacji w wieku produkcyjnym, lecz w 2007 r. odsetek młodych ludzi wśród bezrobotnych stanowił 43,7 % ⁽²⁾,
- F. mając na uwadze, że działalność kulturalna wspiera rozwój innych niż tradycyjne gałęzi gospodarki, tworzy dobrobyt i generuje miejsca godziwej pracy dla młodzieży,
- G. mając na uwadze, że migracja stała się jednym z najbardziej atrakcyjnych wykorzystywanych przez młodzież mechanizmów w celu zwiększenia możliwości edukacyjnych i szans na zatrudnienie, jednak mieszkańcy krajów rozwijających się nie mają do dostępu do tych możliwości edukacyjnych, ani nie mogą w ich ramach podnieść swojego poziomu wykształcenia,
- H. mając na uwadze, że globalizacja przyczyniła się do większej mobilności w dziedzinie edukacji i kształcenia zawodowego, pracy i wolontariatu, a co się z tym wiąże, do szerzenia zasady solidarności i lepszego ponadkulturowego zrozumienia oraz wspierania poszanowania dla odmienności i różnorodności,
- I. mając na uwadze, że kultura ma duże znaczenie dla dobrego samopoczucia i osobistego rozwoju młodych ludzi,
- J. mając na uwadze, że upowszechnienie technologii informacyjnych i komunikacyjnych (ICT) otworzyło przed młodzieżą nowe możliwości rozwoju, integracji i udziału w społeczeństwie obywatelskim, mając na uwadze, że zobowiązanie rządów dotyczące inwestycji w ICT może zmniejszyć obecną przepaść informatyczną między UE a krajami AKP oraz przyczynić się do szerzenia równości,
- K. mając na uwadze, że znalezienie długofalowych rozwiązań światowych zagrożeń, takich jak zmiana klimatu, i realizacja celów rozwoju, wymagają uznania młodych ludzi za partnerów w procesie podejmowania decyzji,

Uwagi ogólne

1. nawołuje rządy krajów UE i AKP do włączenia zagadnień dotyczących młodzieży do wszystkich dziedzin polityki oraz do poprawy koordynacji między polityką dotyczącą młodzieży a innymi obszarami polityki, które dotyczą młodzieży bezpośrednio;
2. podkreśla konieczność integralnej obrony Powszechnej deklaracji praw człowieka, a zwłaszcza art. 23, 24, 26 i 27 dotyczących pracy, edukacji i kultury;

⁽¹⁾ definicja ONZ.

⁽²⁾ Światowy raport ONZ o młodzieży z 2007 r., s. 238.

3. nawołuje Komisję do zapewnienia zrównoważonego finansowania działania 3.2 aktualnego programu „Młodzież w działaniu” (2007-2013) w ramach przewidzianych postanowień i na przykładzie programu Euro-Med na rzecz młodzieży oraz do przyjęcia programu AKP-UE na rzecz młodzieży w ramach umowy z Kotonu z dodatkowymi środkami dla programu kontynuacyjnego;
4. podkreśla, że politycy na wszystkich szczeblach powinni pogłębiać współpracę i dążyć do poprawy wymiany dobrych rozwiązań w zakresie integracji społecznej i kulturowej oraz uczestnictwa młodzieży, między innymi poprzez wspieranie porozumień między organami administracji, których celem jest konsolidacja krajowych, regionalnych i międzynarodowych programów dla młodzieży;
5. nawołuje UE i kraje AKP do zapewnienia wszystkim młodym ludziom możliwości pełnego korzystania z przysługujących im praw i swobód oraz do wyeliminowania wszelkich form dyskryminacji; wzywa Komisję, UE i kraje AKP do przeznaczenia większych środków finansowych na programy integracji społecznej i kulturowej dla młodzieży pochodzącej z grup znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji;
6. uważa, że UE powinna wypracować spójną wspólną politykę migracji, którą będzie charakteryzował egalitaryzm i której celem będzie integracja społeczna migrantów w społeczeństwach przyjmujących; nawołuje państwa członkowskie UE, by zagwarantowały poszanowanie praw młodych migrantów i zapewniły im taki sam dostęp do edukacji, usług socjalnych i możliwości gospodarczych, z jakiego korzystają obywatele danego kraju;
7. wzywa UE do udoskonalenia środków ochrony wszystkich młodych obywateli krajów trzecich pracujących legalnie w Europie; zachęca UE do dążenia do stosowania wobec nich statusu rezydentów długoterminowych i do określenia statusu słabo wykwalifikowanej i niewykwalifikowanej siły roboczej; uważa również, że rządy krajów UE i AKP powinny stworzyć programy, które ograniczą zjawisko drenażu mózgów wśród młodzieży z krajów rozwijających się oraz skoordynują działania mające temu zapobiec;
8. nawołuje rządy krajów UE i AKP do zapewnienia wszystkim młodym ludziom dostępu do właściwej i przedstawionej w odpowiedniej dla młodzieży formie informacji na temat zdrowia i usług w tym zakresie;

Edukacja

9. nawołuje rządy krajów AKP i UE do stworzenia programów mających na celu obniżenie wskaźnika przerwania nauki, zmniejszenie analfabetyzmu wśród młodzieży oraz poprawę jakości podstawowego wykształcenia;
10. wzywa do zapewnienia powszechnego dostępu do wykształcenia średniego; wzywa rządy krajów UE i AKP do zniesienia przeszkód w dostępie do szkolnictwa podstawowego, w szczególności w odniesieniu do niepełnosprawnych młodych ludzi oraz innych grup w niekorzystnym położeniu; nalega, by rządy zapewniły stypendia i korzystne pożyczki studentom z krajów rozwijających się, którzy pragną uczęszczać na studia wyższe;
11. nawołuje UE i kraje AKP do wspierania płynnego przejścia z edukacji do zatrudnienia poprzez wprowadzenie obok metod nauczania teoretycznego praktyk w szkołach oraz poprzez włączenie do programów nauczania podstaw przedsiębiorczości;
12. nalega, by rządy krajów UE i AKP kładły nacisk na edukację społeczną i kulturalną i zachęcały młodzież do udziału w organizowanych w szkole i poza nią wydarzeniach kulturalnych, które mogą wzbogacić ich życie, zapewnić równowagę w osobistym rozwoju, zapobiegać uzależnieniu narkotykowemu i innym uzależnieniom, poprawiając w ten sposób ich integrację społeczną i kulturalną ze społeczeństwem;

13. wzywa rządy krajów AKP i UE do uznania, że młodzi ludzie są grupą najbardziej otwartą na zmiany oraz ich najlepszym ambasadorem w każdym społeczeństwie; wzywa rządy krajów AKP i UE do wykorzystania młodych ludzi do wprowadzania pozytywnych zmian w społeczeństwie poprzez takie mechanizmy jak wymiana wiedzy między rówieśnikami na temat HIV, AIDS, technologii informacyjnych i komunikacyjnych oraz zrównoważonych technologii mających na celu przeciwdziałanie zmianom klimatu i dostosowanie się do nich;
14. wzywa do zapewnienia młodzieży powszechnego dostępu do technologii informacyjnych i komunikacyjnych; nawołuje rządy do dokonywania inwestycji w zakresie infrastruktury ICT i zapewnienia udogodnień ICT w szkołach; wzywa Komisję oraz kraje AKP i UE do ustanowienia połączeń między klasami szkół w krajach AKP i w UE dzięki zastosowaniu technologii eTwinning, aby poprawić nauczanie międzykulturowe; wzywa rządy krajów AKP i UE do promowania nauczania na odległość, jako metody ułatwiającej integrację społeczną osób ze środowisk znajdujących się w niekorzystnym położeniu, w szczególności osób niepełnosprawnych;

Zatrudnienie

15. wzywa rządy krajów UE i AKP do opracowania krajowych strategii na rzecz zatrudnienia młodzieży oraz planów działań we współpracy z MOP, a także do prowadzenia systematycznej kontroli sytuacji w zakresie zatrudnienia młodzieży;
16. wzywa rządy krajów UE i AKP do promowania prawa do zatrudnienia i godziwego wynagrodzenia jako skutecznej drogi promowania integracji społecznej;
17. zauważa, że młodzi ludzie, którzy pracują jednocześnie studiując, zyskują wartościowe doświadczenie, które ułatwia im przejście na rynek pracy po zakończeniu kształcenia; zachęca sektor prywatny do stworzenia lepszych warunków odbywania stażu dla młodych ludzi, którzy nadal się uczą; w tym kontekście przestrzega przed wszelkimi formami wyzysku w pracy;
18. zauważa, że młode kobiety ⁽¹⁾ oraz młodzi niepełnosprawni ⁽²⁾ stanowią większy odsetek bezrobotnych niż mężczyźni i nie są dostatecznie reprezentowani w poszczególnych sektorach; wzywa do opracowania strategii poświęconych wspieraniu zatrudnienia wśród młodych kobiet i osób należących do grup znajdujących się w gorszym położeniu;
19. podkreśla potrzebę stworzenia korzystniejszych warunków dla młodych przedsiębiorców, poprzez przekazywanie rzetelnych informacji, zachęty finansowe oraz zniesienie obciążeń dla osób pragnących prowadzić własną działalność gospodarczą; nawołuje instytucje finansowe do ułatwienia młodym ludziom dostępu do mikrokredytów; nawołuje rządy do ustanowienia doradztwa zawodowego oraz programów finansowania dla młodych przedsiębiorców w sektorze kultury i sektorze kreatywnym, dając pierwszeństwo usługom świadczonym na szczeblu społeczności lokalnej w celu promowania pełniejszej lokalnej integracji społecznej;

Kultura

20. nawołuje parlamenty krajowe i rządy krajów UE i AKP do włączenia do krajowego ustawodawstwa ochrony kultur lokalnych, co będzie stanowiło gwarancję kultywowania i rozwoju tychże kultur;
21. odrzuca koncepcję kultury jako towaru przeznaczonego do osiągania zysku; broni demokratyzacji twórczości i prowadzenia działalności kulturalnej z myślą o pobudzeniu kulturalnego rozwoju młodzieży, zdefiniowanego według ich własnych aspiracji i z ich udziałem;
22. wzywa rządy krajów AKP i UE do opracowania planów lub wspierania istniejących inicjatyw na rzecz pobudzania rozwoju turystyki kulturalnej, zachęcającej młodych ludzi do kultywowania poszanowania dziedzictwa kulturowego i naturalnego naszych krajów;

⁽¹⁾ „Global Trends in Women's access to Decent Work” (światowe tendencje w dostępie kobiet do godziwego zatrudnienia), MOP, Occasional papers nr 43, maj 2009, s. 18.

⁽²⁾ Kobiety i mężczyźni z niepełnosprawnością w UE – statystyczna analiza modułu ad hoc LFS i UE-SILC, sprawozdanie końcowe, 2007, s. 94.

23. nawołuje rządy krajów UE i AKP do stworzenia lub zwiększenia znaczenia istniejących już obecnie strategii międzykulturowych w celu wspierania różnorodności kulturowej i pokojowego współistnienia różnych kultur w danym społeczeństwie; nawołuje także rządy krajów AKP i UE do wspierania decentralizacji polityki w zakresie kultury, a tym samym do propagowania lokalnego rozwoju podstaw kultury i subkultur, oraz poszanowania różnorodności i odmienności;
24. nawołuje rządy krajów AKP i UE, Komisję i organizacje międzynarodowe do większego zaangażowania w organizowanie warsztatów, seminariów, obozów młodzieżowych dla młodych ludzi pochodzących z różnych środowisk kulturowych, etnicznych i religijnych, co stanowi drogę do ponadkulturowego zrozumienia;
25. uważa, że ONZ, Komisja i rządy powinny włączyć wymiar kulturowy do strategii, programów i planów współpracy na rzecz rozwoju;
26. wzywa społeczność międzynarodową i rządy krajów AKP i UE do położenia nacisku na ochronę tradycyjnego rzemiosła poprzez przeznaczenie większych środków finansowych na kształcenie zawodowe i możliwości produkcyjne; oraz na wspieranie sprzedaży i marketingu tych produktów, oraz na poprawę możliwości wprowadzania do obrotu dóbr kultury i usług w tym zakresie, szczególnie tych, które są wytwarzane przez młodzież oraz na wspieranie inicjatyw na rzecz nauczania języków lokalnych przez internet;
27. wzywa rządy krajów AKP i UE do zagwarantowania, że głos młodych ludzi zostanie usłyszany oraz z zadowoleniem przyjmuje utworzenie parlamentów młodzieżowych dążących do promowania kultury politycznej wśród młodych i rozwoju ich poczucia odpowiedzialności;

Uczestnictwo

28. wyraża zadowolenie z inicjatywy Komisji w zakresie zorganizowanego dialogu z młodzieżą i organizacjami młodzieżowymi na temat zagadnień, które ich dotyczą, ale podkreśla potrzebę lepszego zdefiniowania metod realizacji tego zamysłu;
29. zauważa, że zwiększenie dostępności informacji poprawia przejrzystość działania rządów i administracji publicznej, która sprzyja wzmocnieniu pozycji młodzieży w i jej udziału w tworzeniu polityki; podkreśla znaczenie technologii informacyjnych i komunikacyjnych dla poprawy dostępności informacji i nawołuje rządy do opracowania i wdrożenia mechanizmów zapewniających ochronę młodym użytkownikom tych technologii; podkreśla znaczenie technologii informacyjnych i komunikacyjnych dla upowszechnienia nowych form uczestnictwa, takich jak udział za pośrednictwem internetu czy e-obywatelstwo;
30. uważa, że dla zapewnienia pełnego udziału młodzieży w społeczeństwie minimalny wiek uprawniający do głosowania nie powinien przekraczać 18. roku życia;
31. zobowiązuje współpracujących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej, państwom członkowskim UE, krajom AKP, ONZ i UNESCO.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie zmian klimatu**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE

- na posiedzeniu w Luandzie (Angola) w dniach 30 listopada – 3 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) z 1992 r.,
- uwzględniając Protokół z Kioto z 1997 r.,
- uwzględniając plan działania przyjęty przez Radę Europejską w następstwie raportu przedstawionego przez wysokiego przedstawiciela ds. WPZiB w marcu 2008 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację AKP-UE w sprawie zmian klimatu i rozwoju przyjętą przez Wspólną Radę w maju 2009 r.,
- uwzględniając rezolucję A/63/281 w sprawie zmian klimatu i ich ewentualnych skutków dla stanu bezpieczeństwa, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ 3 czerwca 2009 r.,
- uwzględniając opinie Światowego Forum Humanitarnego, które odbyło się 23 czerwca 2009 r. w Genewie z inicjatywy byłego sekretarza generalnego ONZ Kofiego Annana,
- uwzględniając deklarację w sprawie zmian klimatu wydaną podczas Panafrykańskiej konferencji parlamentarnej, która odbyła się w Jaunde (Kamerun) w dniach 25-27 czerwca 2009 r.,
- uwzględniając rezolucje przyjęte 10 lipca 2009 r. na szczycie G8 i podczas Forum największych gospodarek świata na temat klimatu i energii, które odbyło się w L'Aquila (Włochy),
- uwzględniając regionalne warsztaty zachodnioafrykańskich parlamentarzystów i przedstawicieli samorządów w sprawie zarządzania zmianami klimatu, które odbyły się w Prai (Republika Zielonego Przylądka) w dniach 3-6 sierpnia 2009 r.,
- uwzględniając rezolucje w sprawie zmian klimatu i konfliktów wydane przez szczyt Unii Afrykańskiej, który odbył się w Syrte (Libia) 30 sierpnia 2009 r.,
- uwzględniając zalecenia ze spotkania wysokiego szczebla w sprawie zmian klimatu, które odbyło się w Nowym Jorku 22 września 2009 r., ogłoszone przez sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-moona,
- uwzględniając zalecenia Światowego Forum w sprawie zrównoważonego rozwoju, które odbyło się w Wagadugu (Burkina Faso) w dniach 9-11 października 2009 r.,
- uwzględniając deklarację drugiej panafrykańskiej sieci współpracy parlamentarnej na szczycie w sprawie zmian klimatu, który odbył się w Nairobi (Kenia) w dniach 12-15 października 2009 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej ze szczytu w dniach 29 i 30 października 2009 r.,
- uwzględniając deklarację trzeciej konferencji regionalnej (dorzecze Konga) panafrykańskiej sieci współpracy parlamentarnej w sprawie zmian klimatu, która odbyła się w Jaunde (Kamerun) w dniach 12-13 listopada 2009 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 3 grudnia 2009 r. w Luandzie (Angola).

- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską konferencję w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zbliżającą się 15. Konferencję Stron Konwencji UNFCCC (COP 15) oraz 5. Konferencję Stron pełniącą rolę Posiedzenia Stron Protokołu z Kioto (COP/MOP 5), które odbędą się w Kopenhadze (Dania) w dniach 7-18 grudnia 2009 r.,
 - uwzględniając rezolucję PE z 4 kwietnia 2009 r. w sprawie społecznych i środowiskowych skutków zmian klimatu w krajach AKP ⁽²⁾,
- A. mając na uwadze, że globalne ocieplenie stawia przed nami powszechnie uważany za pilny problem przetwarzania i zrównoważonego rozwoju ludzkości,
 - B. mając na uwadze, że według raportu przygotowanego przez Światowe Forum Humanitarne prowadzone przez Kofiego Annana zmiana klimatu już wtrąciła w biedę ponad 12 mln osób, a 300 000 osób corocznie umiera z powodu szkodliwego wpływu zmiany klimatu i 20 mln pogrzeży się w biedzie do 2030 r.,
 - C. mając na uwadze, że zmienność klimatu, która już teraz jest dostrzegalna z powodu intensywności i częstotliwości klęsk żywiołowych na wszystkich kontynentach (powódzie, susza, erozja linii brzegowej, wzrost poziomu mórz, etc.) stanowi poważne i zatrwajające zagrożenie dla krajów, które w dużej mierze pokryte są pustynią, znajdują się na wyspach lub w regionach przybrzeżnych,
 - D. mając na uwadze, że raport w sprawie stanu światowej populacji w 2009 r. przedstawiony przez Fundusz Ludnościowy Narodów Zjednoczonych (UFPA) przyznaje, że zmiana klimatu jest także problemem dotyczącym dynamiki populacyjnej, ubóstwa i równouprawnienia płci,
 - E. mając na uwadze, że wylesianie na obszarach tropikalnych jest istotnym czynnikiem wpływającym na zmianę klimatu oraz stanowi poważne zagrożenie dla różnorodności biologicznej oraz warunków życia ponad miliarda ubogich osób mieszkających w takich lasach oraz czerpiących z nich źródło utrzymania,
 - F. mając na uwadze, że społeczność międzynarodowa zdaje sobie sprawę z wpływu zmian klimatu na stan bezpieczeństwa międzynarodowego,
 - G. świadomy, że kraje najsłabiej rozwinięte, które mają ograniczone możliwości i brak im środków pozwalających na przystosowanie się do zmiany klimatu, ucierpią najbardziej, mimo że miały najmniejszy udział w spowodowaniu globalnego ocieplenia,
 - H. mając na uwadze rolę rolnictwa, a zwłaszcza małych i średnich gospodarstw rolnych w krajach najsłabiej rozwiniętych, biorąc pod uwagę odsetek populacji w wieku produkcyjnym i wpływ zmian klimatu na tę dziedzinę gospodarki,
 - I. przekonany, że zagwarantowanie zrównoważonego środowiska naturalnego dla przyszłych pokoleń wymaga wspólnej lecz zróżnicowanej odpowiedzialności całej ludzkości,
 - J. mając na uwadze, że kraje uprzemysłowione ponoszą historyczną odpowiedzialność za globalne zanieczyszczenie i mają w związku z tym obowiązek zapewnienia pomocy finansowej krajom rozwijającym się w ich wysiłkach na rzecz przystosowania się do jego skutków, obejmujących straty i szkody spowodowane przez wpływ zmian klimatu,
 - K. mając na uwadze, że większość środków pieniężnych przewidzianych na rozwiązywanie problemu zmiany klimatu pochodzi z budżetu na oficjalną pomoc rozwojową, co doprowadziło do przekierowania funduszy z pomocy na rzecz rozwoju, stwarzając tym samym poważną przeszkodę w realizacji celu jakim jest ograniczanie ubóstwa i w realizacji milenijnych celów rozwoju (MCR),

⁽¹⁾ P7_TA-PROV(2009)0089. Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ ACP-EU/100.383/09/fin, Dz.U. C 221 z 14.9.2009, s. 31.

- L. mając na uwadze, że rosnące zjawisko wysiedlania i wymuszonej migracji osób z powodu zmian klimatu może doprowadzić do znacznych problemów i konfliktów, dlatego należy poważnie się nim zająć, ponieważ międzynarodowe umowy w sprawie zmiany klimatu i prawo międzynarodowe nie zapewniają dotkniętym tym problemem osobom konkretnej pomocy,
- M. mając na uwadze, że szczyt G8 i forum największych gospodarek świata na temat klimatu i energii, które odbyło się w L'Aquila (Włochy) uznały, że zgodnie z konkluzjami UNFCCC i Protokołu z Kioto średnia temperatura na świecie nie może wzrosnąć o więcej niż 2 °C powyżej poziomu z epoki poprzedzającej rewolucję przemysłową,
- N. podkreśla pilną potrzebę uwzględnienia sytuacji kobiet podczas analizy skutków zmiany klimatu i powiązań istniejących między 3 MCR (równouprawnienie płci) i 5 MCR (opieka zdrowotna nad matkami),
1. z zadowoleniem przyjmuje powszechny konsensus wreszcie osiągnięty w sprawie konieczności szybkiego wspólnego działania w celu uratowania planety przed ekologicznym i środowiskowym kryzysem, który jej zagraża;
 2. wzywa, aby porozumienie, jakie zostanie zawarte na szczycie w Kopenhadze w grudniu 2009 r., kładło nacisk na uczciwość i sprawiedliwość społeczną stosując zróżnicowane podejście uwzględniające ludność krajów, ich rozwój przemysłowy i ubóstwo;
 3. podkreśla konieczność zawarcia prawnie wiążącego porozumienia w Kopenhadze do końca tego roku, które opierać się będzie na Protokole z Kioto i wejdzie w życie 1 stycznia 2013 r.;
 4. wzywa przedstawicieli krajów UE i AKP do ścisłej współpracy i do koordynacji stanowisk, tak aby szczyt w Kopenhadze zakończył się sukcesem;
 5. odnotowuje uznanie przez G8 i forum największych gospodarek w L'Aquila konieczności stworzenia światowego partnerstwa na rzecz promowania niskich emisji, przyjaznych środowisku technologii i podwojenia inwestycji sektora publicznego przeznaczonych na te cele;
 6. podkreśla, że główną przyczyną zmian klimatu jest działalność gospodarcza, która nie respektuje naturalnej równowagi, która istniała od czasów rewolucji przemysłowej;
 7. podkreśla, że porozumienie międzynarodowe powinno opierać się na zasadzie „wspólnej, chociaż zróżnicowanej odpowiedzialności”, przy czym uprzemysłowiona część świata winna przejąć inicjatywę w ograniczaniu własnych emisji, podczas gdy kraje rozwijające się i gospodarki wschodzące winny również zobowiązać się do podjęcia na szczeblu krajowym odpowiednich działań łagodzących skutki w kontekście zrównoważonego rozwoju, otrzymując ze strony krajów uprzemysłowionych wymierne, podlegające zgłoszeniu i weryfikacji wsparcie i pomoc w zakresie technologii, finansowania i budowania potencjału;
 8. wzywa kraje uprzemysłowione do przejścia inicjatywy w rozwiązywaniu problemu zmiany klimatu poprzez podjęcie prawnie wiążących zobowiązań na rzecz redukcji emisji o 25-40 % poniżej poziomów z 1990 r. do 2020 r., i o 80-95 % poniżej poziomów z 1990 r. do 2050 r.;
 9. wzywa kraje AKP i UE do ustalenia konkretnego celu jeśli chodzi o wykorzystanie energii odnawialnej i uważa, że wydajność energetyczna i energia odnawialna powinny znaleźć się w centrum zainteresowania programów współpracy na rzecz rozwoju AKP-UE istniejących w ramach umowy z Kotonu;
 10. jest głęboko przekonany, że polityka dotycząca zmiany klimatu nie powinna być traktowana odrębnie w izolacji od innych strategii politycznych, takich jak rolnictwo, bezpieczeństwo dostaw żywności, energia, środowisko, zdrowie publiczne i polityka handlu międzynarodowego; w związku z tym wzywa rządy UE i krajów wschodzących i rozwijających się do aktywnego włączenia wymiaru ekologicznego, społecznego i związanego ze zmianą klimatu do krajowych i regionalnych strategii rozwoju, a także do wszystkich programów i projektów rozwojowych;

11. uważa, że nadzieja, jaką budzi istnienie, zwłaszcza w krajach afrykańskich, dużych naturalnych rezerw, które mogłyby rzeczywiście posłużyć za płuca planety, musi pociągnąć za sobą napływ odpowiednich środków finansowych umożliwiających im wykorzystywanie naturalnych zasobów przy jednoczesnym poszanowaniu ekosystemu dla dobra całej ludzkości;
12. wzywa Komisję Europejską do pilnego opracowania wszechstronnego planu redukcji wylesiania i degradacji lasów w krajach rozwijających się, obejmującego promowanie dobrowolnych umów partnerskich w ramach programów z zakresu przepisów prawa leśnego, zarządzania i wymiany handlowej (FLEGT), aby dopilnować poszanowania praw rdzennych społeczności zamieszkujących te lasy; ponadto uważa, że Komisja nie przedstawiła jeszcze jasnych, rygorystycznych wniosków zakazujących importu drewna oraz produktów drewnianych pochodzących z nielegalnych wyrębów na rynek UE; wzywa Komisję do przedstawienia takich wniosków bez dalszej zwłoki;
13. podkreśla, że środki finansowe konieczne dla zwalczania zmian klimatu muszą być środkami uzupełniającymi, odnawialnymi, przewidywalnymi, przejrzystymi, długofalowymi, odpowiednimi i przyznawanymi głównie w formie dotacji; zaznacza, że kraje będące darczyńcami winny inwestować w zwiększanie i poprawę tzw. „zdolności absorpcyjnej” w krajach rozwijających się, tak aby te ostatnie mogły skutecznie korzystać z danych zasobów;
14. podkreśla, że środki finansowe przeznaczone na łagodzenie i przystosowanie powinny respektować priorytety określone przez kraje rozwijające się; podkreśla konieczność włączenia lokalnej wiedzy do strategii łagodzenia i przystosowywania, a także znaczenie transferu wiedzy na osi Południe-Południe;
15. wzywa do szybkiego organizowania transferów technologicznych, tak aby możliwe było reagowanie na nagłe sytuacje związane z katastrofami ekologicznymi (susza, powódzie etc.);
16. wzywa społeczność międzynarodową do zbadania innowacyjnych mechanizmów finansowania w celu zwiększenia wsparcia finansowego na przystosowywanie i łagodzenie zmian klimatu dla krajów rozwijających się; zachęca rządy UE i AKP do tworzenia programów służących przyciągnięciu dodatkowych funduszy z sektora prywatnego, w sposób jawny, na finansowanie projektów służących przystosowaniu; podkreśla potrzebę lepszej koordynacji darczyńców i zwiększonej współpracy między ofiarodawcami i beneficjentami;
17. wzywa także, aby porozumienie zawarte przez G8 w celu redukcji poziomu gazów cieplarnianych do 2050 r. łączyło się z krótko- i średnioterminowymi planami działania;
18. wzywa rządy AKP i UE do uwzględnienia rolnictwa w porozumieniu dotyczącym zmiany klimatu zawartym w Kopenhadze, tak aby miało ono dużo łatwiejszy dostęp do funduszy przeznaczonych na przystosowanie, co jest kluczowe dla zapewnienia bezpieczeństwa dostaw żywności, redukcji ubóstwa i zachowania ekosystemu;
19. wzywa rządy AKP do promowania regionalnego funduszu na rzecz poprawy i upowszechniania metod współpracy między drobnymi rolnikami w zakresie programów przystosowawczych i łagodzących; podkreśla konieczność nasilenia kampanii edukacyjnej i informacyjnej na temat skutków zmian klimatu;
20. zwraca uwagę na oświadczenie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia stwierdzające, że promowanie biopaliw stwarza warunki do wywołania kolejnego kryzysu żywnościowego w najbliższej przyszłości; podkreśla, że najważniejszym celem rolnictwa jest produkcja żywności;
21. wzywa w związku z tym kraje rozwinięte w Kopenhadze do podjęcia działalności badawczej i rozwojowej i do dzielenia się nowymi technologiami z krajami najsłabiej rozwiniętymi i z wszystkimi krajami rozwijającymi się;

22. podkreśla konieczność zapewnienia odpowiedzialności instytucjonalnej i zaufania do instytucji poprzez odpowiedni udział krajów zapewniających pomoc i tych, które ją otrzymują, w organach zarządzających instytucji finansujących działania dostosowawcze;
23. nalega, by w porozumieniu w sprawie zmian klimatu na okres po 2012 r. uwzględnić trwające procesy rozwoju zarówno na szczeblu międzynarodowym, jak i krajowym; wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie UE do utworzenia niezbędnych powiązań pomiędzy zmianami klimatycznymi a milenijnymi celami rozwoju poprzez włączenie działań na rzecz łagodzenia skutków zmian klimatycznych i dostosowania do nich w projekty i programy nakierowane na osiągnięcie wspomnianych celów oraz we wszystkie strategie zmniejszania ubóstwa;
24. wzywa wspólnotę międzynarodową do zidentyfikowania i wypełnienia luk prawnych w systemie ochrony osób podlegających spowodowanymi klimatem wysiedleniom i migracji oraz do uruchomienia konkretnego systemu pomocy i ochrony;
25. wzywa do podniesienia rangi Programu Ochrony Środowiska Narodów Zjednoczonych (UNEP) i przekształcenia go w pełnoprawną Światową Organizację ds. Środowiska z siedzibą w Nairobi (Kenia), wyposażoną w odpowiednie kompetencje, aby zająć się dotkliwym problemem katastrofy środowiskowej i powiązanymi wyzwaniami przed jakimi stoi świat;
26. zobowiązuje współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, sekretarzowi generalnemu ONZ, Komisji Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, UNFCCC i Bankowi Światowemu.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji na Madagaskarze

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE

- na posiedzeniu w Luandzie (Angola) w dniach 30 listopada – 3 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-WE podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. i zmienioną w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r.,
- uwzględniając deklarację Komisji Unii Afrykańskiej,
- uwzględniając deklarację Komitetu Ambasadorów AKP z 31 marca 2009 r. w sprawie sytuacji na Madagaskarze,
- uwzględniając rezolucję w sprawie sytuacji na Madagaskarze przyjętą przez Zgromadzenie Parlamentarne AKP w dniu 10 lutego 2009 r.,
- uwzględniając prace międzynarodowej grupy kontaktowej ds. Madagaskaru, a zwłaszcza porozumienia zawarte w Maputo i Addis Abebie odpowiednio 9 sierpnia 2009 r. i 6 listopada 2009 r.,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾ z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie sytuacji na Madagaskarze,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 3 grudnia 2009 r. w Luandzie (Angola).

⁽²⁾ P6_TA-PROV(2009)0392. Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

- uwzględniając oświadczenie wydane 10 listopada 2009 r. przez sekretarza generalnego Międzynarodowej Organizacji Krajów Francuskojęzycznych w sprawie sytuacji na Madagaskarze,
- A. mając na uwadze, że Andry Rajoelina, burmistrz Antananarywy, 17 marca 2009 r. stanął na czele przejściowych władz, po tym jak wojsko przekazało mu władzę wykonawczą odebraną byłemu prezydentowi Marcowi Ravalomanana, który został zmuszony do dymisji i opuszczenia kraju,
- B. mając na uwadze, że A. Rajoelina, po zawieszeniu działalności Zgromadzenia Narodowego i Senatu, ogłosił się prezydentem republiki i zwierzchnikiem tymczasowych władz,
- C. mając na uwadze liczne demonstracje protestacyjne, które zostały siłą rozproszone przez armię,
- D. mając na uwadze, że wydarzenia te zostały potępione przez społeczność międzynarodową, a zwłaszcza przez Radę Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, Unię Afrykańską, Południowoafrykańską Wspólnotę Rozwoju (SADC), Międzynarodową Organizację Krajów Francuskojęzycznych, Unię Międzyparlamentarną, Unię Europejską, Stany Zjednoczone i Norwegię,
- E. mając na uwadze, że Unia Afrykańska i Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju nie uznały A. Rajoelina i zawiesiły członkostwo Madagaskaru w obu organizacjach,
- F. mając na uwadze, że w poniedziałek 6 lipca 2009 r. Unia Europejska rozpoczęła proces konsultacji z Republiką Madagaskaru na mocy art. 96 umowy z Kotonu, rozpoczynając tym samym dialog w celu zbadania możliwości znalezienia odpowiedniego rozwiązania dla problemów politycznych tego kraju,
- G. mając na uwadze, że Unia Europejska zawiesiła fundusze wypłacane Madagaskarowi, za wyjątkiem pomocy humanitarnej i niektórych programów i projektów przynoszących bezpośrednie korzyści ludności, aż do momentu przedstawienia satysfakcjonującego, wiarygodnego i opartego na konsensusie planu powrotu do konstytucyjnego porządku z udziałem wszystkich zainteresowanych stron,
- H. mając na uwadze, że wysiłki społeczności międzynarodowej na rzecz wsparcia lokalnych partii w ich dążeniu do znalezienia obejmującego wszystkich rozwiązania kryzysu i szybkiego powrotu do ładu konstytucyjnego na Madagaskarze są blokowane przez nieustępliwość A. Rajoeliny – który wydaje się być zakładnikiem swego własnego ugrupowania – oraz z powodu żądań wygnanego prezydenta M. Ravalomanany, który wykazuje się mało pomocnym brakiem realizmu,
- I. mając na uwadze, że sytuacja polityczna Madagaskaru przynosi mu szkody gospodarcze, a ożywienie gospodarcze kraju zależy od stabilności politycznej,
1. stanowczo potępia przejście władzy na Madagaskarze, będące rażącym naruszeniem konstytucji tego kraju, oraz decyzję powierzenia stanowiska prezydenta republiki A. Rajoelinie, co stanowi praktycznie zamach stanu;
 2. wzywa do powrotu do republikańskiego ładu konstytucyjnego, z udziałem wszystkich zainteresowanych stron konfliktu, które powinny uzgodnić i skrupulatnie wdrożyć obejmujące wszystkich rozwiązanie kryzysu;
 3. wzywa cztery zaangażowane ugrupowania polityczne do bezustannej pracy, tak jak miało to miejsce w Maputo i w Addis Abebie, w celu osiągnięcia konsensusu w sprawie podziału odpowiedzialnych stanowisk i stanowisk rządowych, tak aby transformacja mogła się odbyć zgodnie z harmonogramem z Addis Abeby;
 4. nalega, aby natychmiast przywrócono na Madagaskarze parlament i zaangażowano go w starania na rzecz zażegnania kryzysu;

5. jest przekonany, że pluralizm polityczny, podstawowe swobody demokratyczne, poszanowanie praw człowieka i praworządność mogą zostać zapewnione tylko w rezultacie opartego na konsensusie i obejmującego wszystkich dialogu, który poruszy wszystkie głębokie przyczyny wielu problemów jakie gnębią ten kraj: ekonomicznych, społecznych, politycznych i ekologicznych;
6. z zadowoleniem przyjmuje to co zostało osiągnięte przez międzynarodową grupę kontaktową z udziałem ONZ, Unii Afrykańskiej, UE i licznych organizacji regionalnych – Wspólny Rynek dla Wschodniej i Południowej Afryki (COMESA), Komisja ds. Oceanu Indyjskiego (IOC) i SADC – na spotkaniach mediacyjnych w Maputo i Addis Abebie oraz zachęca ją do kontynuowania wysiłków na rzecz normalizacji sytuacji;
7. wzywa do niezależnego międzynarodowego śledztwa w celu wyjaśnienia kwestii łamania praw człowieka i szeregu aktów represji stosowanych wobec ludności;
8. zwraca się do społeczności międzynarodowej o zwiększenie pomocy humanitarnej dla ludności Madagaskaru; wzywa społeczność międzynarodową i UE do stopniowego przywracania pomocy dla Madagaskaru, jak tylko powstaną tymczasowe instytucje rządu jedności narodowej, oraz wzywa do pełnego poszanowania wszystkich demokratycznych zasad i podstawowych swobód;
9. wzywa tymczasowy rząd Madagaskaru, aby nie finalizował porozumień czy też umów z innymi krajami lub przedsiębiorstwami dotyczącymi jego zasobów naturalnych i majątku narodowego przed zorganizowaniem wyborów i otrzymaniem przez nowy rząd prawomocnego mandatu od obywateli Madagaskaru;
10. z zadowoleniem przyjmuje pryncypialne stanowisko zajęte przez społeczność międzynarodową sprzeciwiającą się wszelkim próbom przejęcia władzy pozakonstytucyjnymi metodami; wyraża szczególną satysfakcję z powodu odmowy Zgromadzenia Ogólnego ONZ wysłuchania A. Rajoeliny;
11. wzywa wszystkich uczestników życia politycznego, aby za najważniejszy punkt swych programów uznali zwalczanie ubóstwa, mające na celu podniesienie standardu życia mieszkańców poprzez wprowadzenie właściwej polityki zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza w dziedzinie podstawowej opieki zdrowotnej, oświaty i tworzenia miejsc pracy;
12. podejmuje się przeprowadzenia misji rozpoznawczej dotyczącej wdrożenia postanowień z Maputo i Addis Abeby oraz wzywa do zorganizowania międzynarodowej misji obserwacji wyborów we właściwym czasie, w której chętnie weźmie udział;
13. wzywa do natychmiastowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych i anulowania toczących się przeciw nim postępowań sądowych;
14. wzywa Unię Afrykańską, międzynarodową grupę kontaktową oraz uczestników sceny politycznej Madagaskaru do rozważenia możliwości ustanowienia monitorującego i udzielającego wsparcia organu, z myślą o zapewnieniu poszanowania zobowiązań podjętych w Maputo i Addis Abebie i o doprowadzeniu procesu transformacji do szczęśliwego końca;
15. apeluje o indywidualne sankcje w razie gdyby nie przestrzegano zobowiązań podjętych w Maputo i Addis Abebie;
16. zobowiązuje współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, sekretarzowi generalnemu Narodów Zjednoczonych, SADC, prezydentowi Joaquimowi Chissano i Komisji Unii Afrykańskiej.

DEKLARACJA Z LUANDY**w sprawie drugiego przeglądu umowy o partnerstwie między AKP i UE (umowa z Kotonu)**

W dniach 30 listopada – 3 grudnia 2009 r. w Luandzie (Angola) odbyło się 18. posiedzenie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE.

I. Preambuła

- A. mając na uwadze, że art. 95 umowy o partnerstwie AKP-UE, podpisanej w Kotonu, Benin, dnia 23 czerwca 2000 r. stanowi, że umowa ta podlega przeglądowi co pięć lat, mając na uwadze, że pierwszy przegląd zakończył się w 2005 r. a negocjacje w sprawie drugiego przeglądu są w toku i zakończą się prawdopodobnie przed końcem 2010 r.,
- B. mając na uwadze, że obecny przegląd umowy z Kotonu nie obejmuje negocjacji nowego Europejskiego Funduszu Rozwoju, ponieważ 10. EFR wygaśnie dopiero w 2013 r.; mając na uwadze, że trzeci przegląd umowy z Kotonu został przewidziany na 2015 r. i że w związku z tym nastąpi dwa lata po wygaśnięciu 10. EFR,
- C. przypominając, że głównym celem umowy z Kotonu jest zmniejszenie i ostateczne zlikwidowanie ubóstwa w sposób spójny z celami zrównoważonego rozwoju i stopniowej integracji krajów AKP ze światową gospodarką,
- D. pamiętając, że data trzeciego przeglądu umowy z Kotonu w 2015 r. zbiegnie się z terminem realizacji milenijnych celów rozwoju (MCR),
- E. przypominając, że od momentu pierwszego przeglądu umowy z Kotonu na scenie międzynarodowej nastąpiły znaczne zmiany spowodowane takimi wyzwaniami jak rosnące ceny żywności i energii, globalne kryzysy finansowe, gospodarcze i społeczne, a także zmiany klimatu, których konsekwencje są najbardziej dotkliwe w krajach rozwijających się,
- F. mając na uwadze, że proces negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) oraz zawieranie i wdrażanie przejściowych lub pełnych umów podważa jedność grupy AKP i trwającego procesu regionalnej integracji,
- G. mając na uwadze, że jakakolwiek zmiana aspektu politycznego stosunków między krajami AKP i UE, zawartego w części I tytułu II umowy z Kotonu, musi odbywać się w sposób w pełni respektujący zasadę równorzędności partnerstwa,
- H. podkreślając, że wymiar parlamentarny stosunków między krajami AKP i UE nie może zostać osłabiony,
- I. mając na uwadze, że przed rozpoczęciem negocjacji w sprawie przeglądu umowy z Kotonu powinny być się odbyć otwarte i jawne konsultacje wszystkich zainteresowanych stron, w tym parlamentów i organizacji nierządowych,

II. Cel drugiego przeglądu

- 1. podkreśla, że drugi przegląd umowy z Kotonu powinien wzmocnić główne cele umowy, jakimi są likwidacja ubóstwa, promowanie zrównoważonego rozwoju, stopniowa i skuteczna integracja państw AKP ze światową gospodarką, zachowanie i wzmocnienie „dorobku z Lomé”, a także zwiększenie jedności, spójności i solidarności krajów AKP; ostrzega w związku z tym przed wprowadzaniem do umowy elementów, które mogą z większym powodzeniem znaleźć się w innych międzynarodowych umowach o współpracy;
- 2. wzywa negocjujące strony do elastyczności jeśli chodzi o termin zakończenia przeglądu, biorąc pod uwagę zmiany instytucjonalne jakie mają miejsce w Komisji i sekretariacie AKP w 2010 r. oraz wejście w życie traktatu lizbońskiego oraz ewentualne zakończenie negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym;

3. podkreśla, że realizacja MCR powinna nadal być jednym z głównych celów współpracy na rzecz rozwoju między AKP i UE; podkreśla, że umowa z Kotonu powinna przewidywać więcej inwestycji w usługi i infrastrukturę publiczną;
4. uważa, że przegląd umowy z Kotonu powinien obejmować zobowiązanie do wstępnych założeń co do finansowania współpracy między krajami AKP i UE po 2013 r., niezależnie od wyniku negocjacji EPA;

III. Podziały regionalne i integracja

5. podkreśla, że próby mające na celu sprzyjanie regionalnym podziałom w łonie grupy AKP nie mogą osłabić spójności i solidarności grupy, a podziały te nie mogą mieć zastosowania do aspektów stosunków AKP-UE, które mogą być odpowiednio rozpatrzone przez AKP-UE jako całość; w tym kontekście wyraża szczególne zaniepokojenie, że regionalne podziały mogą wpłynąć na funkcjonowanie wspólnych instytucji AKP-UE w ramach umowy z Kotonu lub zakłócić zacieśnianie stosunków między UE i całą grupą AKP;
6. docenia coraz ważniejszą rolę odgrywaną przez organizacje regionalne i kontynentalne, zwłaszcza Unię Afrykańską, w dziedzinie gospodarczej, społecznej i instytucjonalnej dla rozwoju państw AKP; wyraża jednak zdecydowany pogląd, że środki służące wspieraniu Unii Afrykańskiej lub innych organizacji regionalnych nie powinny pochodzić z krajowej puli środków EFR ani z długofalowych inicjatyw horyzontalnych; podkreśla zatem, że współpraca na rzecz rozwoju między krajami AKP i UE oraz oddzielne strategie regionalne UE muszą nadal wspierać i wzmocniać trwające procesy regionalnej integracji w ramach grupy AKP;

IV. Współpraca gospodarcza i handlowa

7. zauważa, że rozdział dotyczący handlu i współpracy gospodarczej powinien ulec zmianie w celu uwzględnienia wygaśnięcia przepisów handlowych uzgodnionych w umowie z Kotonu; podkreśla jednak, że nowe przepisy regulujące stosunki handlowe między krajami AKP i UE powinny, zgodnie z wymogami WTO, uwzględniać interesy i obawy wszystkich państw AKP z uwagi na ich różne poziomy rozwoju gospodarczego i bariery strukturalne, niezależnie od faktu, czy zawarły one czy też odrzuciły zawarcie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA);
8. wzywa do ustanowienia szeroko zakrojonego przeglądu, aby dopilnować, że EPA spełniają swe cele; uważa, że formalny i wszechstronny przegląd projektu EPA jest konieczny i powinien być prowadzony na szczeblu obejmującym wszystkie kraje AKP-UE w danym momencie w przyszłości;
9. wzywa do wzmocnienia odpowiednich postanowień w celu zagwarantowania, że Komisja Europejska odbywa wyczerpujące konsultacje z grupą AKP zanim podjęte zostaną jakiegokolwiek zobowiązania mogące negatywnie wpływać na integrację gospodarczą regionu AKP lub stosunki handlowe między krajami AKP i UE;
10. podkreśla, że przegląd umowy z Kotonu nie powinien wywierać nadmiernej presji na państwa AKP w kierunku zakończenia negocjacji EPA;

V. Wymiar polityczny

11. przyznaje, że sytuacje braku bezpieczeństwa lub osłabienia struktur państwa stanowią szczególne wyzwanie jeśli chodzi o rozwój i realizację MCR, dlatego apeluje, aby współpraca na rzecz rozwoju między krajami AKP i UE wspierała inicjatywy mające na celu kontrolę rozpowszechniania broni ręcznej i lekkiej w krajach i regionach AKP;

12. nalega, aby w kwestii migracji aktualne postanowienia umowy z Kotonu dotyczące umów o readmisji nie uległy zmianie podczas obecnego przeglądu;
13. uznaje, że procedury konsultacyjne, o których mowa w art. 96 i 97 umowy z Kotonu, powinny być stosowane w wyjątkowych sytuacjach i tylko jeżeli wyczerpane zostaną wszelkie inne możliwości dialogu, takie jak te, o których mowa w art. 8; uważa jednak, że jeśli takie szczególne okoliczności będą miały miejsce istotne jest aby procedura konsultacji mogła zostać zainicjowana przez którąkolwiek ze stron umowy;

VI. Aspekty instytucjonalne

14. podkreśla znaczenie wymiaru parlamentarnego umowy z Kotonu, którego ucieleśnieniem jest Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne (WZP) AKP-UE; daje wyraz swemu zdecydowanemu zaangażowaniu na rzecz zapewnienia, aby WZP i parlamenty narodowe odgrywały istotną rolę w działaniach i procedurach przewidzianych w umowie z Kotonu i podkreśla ponadto swój nieprzejednany sprzeciw wobec jakichkolwiek prób zmniejszenia roli WZP zwłaszcza za pomocą propozycji, które dotyczą jego metod pracy i częstotliwości spotkań, co powinno pozostawać w gestii WZP;
15. apeluje, aby umowa z Kotonu przewidywała przesłanie regionalnych i krajowych dokumentów strategicznych do wglądu WZP, tak jak obecnie stanowi to wymóg wynikający z rozporządzenia Rady UE w sprawie realizacji 10. EFR ⁽¹⁾; uważa w związku z tym, że w przyszłości WZP i narodowe oraz regionalne parlamenty powinny być konsultowane podczas opracowywania dokumentów strategicznych;
16. nalega, aby w umowie z Kotonu znalazł się przepis umożliwiający WZP nadzorowanie realizacji strategii krajowych i regionalnych;
17. jest głęboko przekonany, że parlamenty narodowe krajów AKP mogą odgrywać kluczową rolę we wszystkich aspektach stosunków między AKP i UE; apeluje o przyznanie parlamentom narodowym odpowiedzialności za nadzór nad wdrożeniem umowy z Kotonu, zwłaszcza jeśli chodzi o programowanie, realizację, monitorowanie i ocenę działań i programów z zakresu współpracy na rzecz rozwoju; wzywa do zapewnienia skutecznych środków służących monitorowaniu wsparcia budżetowego, zwłaszcza przez parlamenty narodowe i najwyższe instytucje kontrolne; apeluje o rozwijanie potencjału w parlamentach krajów AKP w celu umożliwienia im skutecznego wykonywania obu wyżej wymienionych zadań;
18. uznaje decydujący wkład podmiotów nierządowych w zwiększenie przejrzystości i demokratycznej legitymacji i zdolności obywateli do kontrolowania pracy rządu i w związku z tym podkreśla konieczność większego zaangażowania podmiotów nierządowych z państw UE i AKP;

VII. Współpraca na rzecz rozwoju

19. apeluje o poświęcenie większej uwagi w umowie z Kotonu pilnej potrzebie poczynienia większych wysiłków na rzecz osiągnięcia MCR, zwłaszcza biorąc pod uwagę skalę wyzwania i zbliżanie się terminu realizacji wyznaczonego na 2015 r.; stanowczo nalega w związku z tym, aby fundusze związane z poszczególnymi sektorami MCR nie były przekierowywane na wspieranie inicjatyw horyzontalnych w obszarach mniej bezpośrednio związanych z MCR;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 617/2007 z dnia 14 maja 2007 r. w sprawie realizacji 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju na mocy umowy o partnerstwie AKP-WE (Dz.U. L 152 z 13.6.2007, s. 1-13.

20. zwraca uwagę na znaczenie zasad zapewniających skuteczność pomocy, o których mowa w deklaracji paryskiej i w planie działania z Akry oraz zasad dotyczących koordynacji ofiarodawców określonych we Wspólnotowym kodeksie postępowania w sprawie podziału pracy w polityce rozwoju ⁽¹⁾; uważa te zasady za kluczowe dla jak najlepszego wykorzystania funduszy przeznaczonych na współpracę na rzecz rozwoju i w związku z tym apeluje, aby zostały one w pełni uwzględnione podczas rewizji umowy z Kotonu;
21. apeluje o większą spójność między EFR i nowym mandatem z zakresu rozwoju przyznanym Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu;
22. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE, zapisane w traktacie lizbońskim, które brzmi: „Przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju” ⁽²⁾; wyraża jednak obawę z powodu komunikatu Komisji Europejskiej w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju ⁽³⁾ (SPR), który wprowadza odmienne podejście do SPR; podkreśla w tym zakresie, że podejście UE do SPR powinno w pełni uwzględniać priorytety rozwojowe państw AKP.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego COM(2007) 0072 wersja ostateczna.

⁽²⁾ Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 208 ust. 1.

⁽³⁾ Komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Spójność polityki na rzecz rozwoju – stworzenie ram politycznych dla podejścia obejmującego całą UE, COM(2009)0458 wersja ostateczna z 15 września 2009 r.